

Letna plača 2 gold.
Družtveniki dobivajo
list brezplačno.

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji, dijaki in
nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 gl.

SLOVENSKA ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva

po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Kratko poročilo o 25. občnem zboru avstrijsko-nemških čebelarjev v Kolinu. — Nov pomoček okužene panje osnažiti. — Zleden (kristaliziran) méd. — Lahko delo izločevanja voska. — Čebele — vojskine trume. — Naznanilo. — Imenik.

Kratko poročilo o 25. občnem zboru avstrijsko-nemških čebelarjev v Kolinu.

Ker je spet letos visoko ministerstvo kmetijstva na toplo priporočevanje c. kr. kmetijske družbe podporo za potnino dovolilo, se je urednik o svojem času na silno daljno pot podal. Nadejati se je bilo, da se bo v Kolinu marsikaj vidilo, kar drugod ne; ker Kolin je starodavno, sloveče kupčijsko mesto ob reki Reni, blizu francozke, belgiške in holandske meje. Še bolj sloveče mesto je Kolin zaradi raznih svetinj, ki jih shranuje, zaradi ravno dodelane cerkve, ki je po lepoti in velikosti prva na Nemškem in četrta na svetu. Vrh vsega tega so bile letos razne razstave kmetijskih pridelkov in obrtnij, n. pr. v Gradcu, na Dunaju, v Düsseldorfu in kar je poročevalca naj bolj vleklo, predstava Kristusovega trpljenja v gornjem Amergavu. Res je bilo to in uno malo od rok, vendar pa se je dalo strinjati.

Mnogo zanimivega bi imel poročevalec o marsičesem svojim bralcem pripovedovati, naj bi „Čebela“ tako majhina ne bila, a tako mora že večino za-se prihraniti in le sem ter tje kako malenkost objaviti. Tje gredé smo si ogledali Dunajsko razstavo obrtniških izdelkov. Res lepe reči se izdeljujejo, da se mora človek umetniškemu razumu raznih obrtnikov le čuditi ter se skoraj načuditi ne more. In vendar vse take prečudne reči izdelujejo — uganite kdo? — potomci in nasledniki opice! Tako hočejo dandanašnji liberalni, brezverni učenjaki. Trape in bedaki, da večji ne morejo biti! Kako visoko čez vas stoji veren kmetič, ki svojega Stvarnika in svojo vrednost spozna, ko ste

vi v svoji puhli učenosti oslepeli ter se do nespametne živine in še pod njo ponižali! Čudno čutilo včasih človeka prevzame, ko vidi v velikih mestih celo kardelo takih opičnih učenjakov in učencev. Pa — pustimo jim veselje! Kdor je rajši sorodnik oslička in volička, kakor otrok božji, no — naj pa bo!

Od Solnograda proti Monakovem, Avgsburgu, Ulmu i. t. d. se razprostirajo sicer lepe, pa dolgočasne bavarske ravnine. V Ulmu je po velikosti peta cerkev na svetu, ter prva za Kolinsko. Prostorna je za 28.000 ljudi; noter se vidijo prečudne rezbarije; žalibog, da so si jo luterani osvojili. Takoj unkraj mesta je že Württembergški svet, ki je vse drugačne podobe, kakor bavarski. Povsod se skoraj spreminjajo nizki griči z dolinami. Sadnega drevja se vidi povsod veliko. Bolj proti jugu se začnejo vinske gorice, ki segajo do glavnega mesta in še dalje naprej. Kraljevo mesto Stuttgart leži kaj lepo v sredi vinskih goric, ki ga kakor zidovje okrog in okrog obdajajo. Vsa dežela je res prav prijazna, le škoda, da večinoma luterani tú prebivajo. Kolikor pa je katolikov, so navadno prav vneti, izvrstni kristjani.

Memogredé naj omenim, da smo v Vormsu videli imeniten spominček, postavljen Lutru in njegovim tovaršem na čast, ker tú se je upor do papeža in česarja dovršil. V Heidelbergu smo si ogledali slavni grad, zdaj velikanska podrtina, kakoršnje menda ni kmalo. V kleti stoji sloveč sod, ki je bil le enkrat poln, ter drži 30.000 vedrov.*) Od tod smo prišli v Speyer, zadnje bavarsko mesto, kjer so ravno sedemstoletnico kraljeve rodovine Wittelsbachov slovesno obhajali. Stolnica bila je navadno pokopališče rimsko-nemških cesarjev in je kaj krasno prenovljena. Tudi naš presvitli cesar so k prenovljenji mnogo pripomogli, kakor zvedoči pozlačena, vzdana plošča pri velikih vratih. Prav krasna in velikanska stolnica je v Majncu; le škoda da jo hiše okrog in okrog obdajajo in stiskajo.

(Dalje prih.)

Nov pomoček okužene panje osnažiti.

Nek čebelar, g. Holz, piše o tem sledeče:

Vsakemu čebelarju je znano, kako čebele smrad sploh, še posebno pa nekterega sovražijo, n. pr. po mačkah, miših, grilih i. t. d. Navadno rajše panj zapustijo, kakor bi v takem smradu bivale. Ravno tako je znano, da se mora panj vselej dobro posnažiti, preden se roj vanj vsadi, da ne bodo noter pajčevne, jajčica kakih žuželk ali ktera koli nesnaga, kar bi znalo čebelam nadležno ali škodljivo biti. Še naj

*) Če je res, kakor gré govornica. Sod je res neznansko velik, ali 80.000 veder se mi še več zdi.

skrbnejši se pa mora panj poznažiti, če so čebele v njem umrle ali sicer kaj bolj bolehalo, n. pr. na griži. Pri gnjili zalegi je pa snaženje tako važno, da so marsikteri pisatelji svetovali (in čebelarji tudi tako storili), rajši panj sožgati, kakor ga snažiti in čebele v nevarnosti okuženja postavljati. Tega bi gotovo nikdo ne svetoval in nikdo ne storil, naj bi vedil gotov pomoček nevarnost odstraniti.

Tak pomoček pa imamo in ta je žveplena kislina, ki se rabi tudi za znaženje slamnikov. Delo je prav lahko. Naj pred naj se zamažejo vse razpokline in votline z ilovko; potem se postavi skledica z žvepleno kislino v panj. Žveplena kislina naglo izhlapi, prešine vsako spranjico ter pokonča merčes in zalego. Če se panj potem omije in suh še enkrat z žvepleno kislino hlapi, se smé roj brez vse skrbi vanj vsaditi.

Ko bi panj po žveplu preveč dahnil, se pokropi s stanjšenim melisnim cvetom, ali pa le tudi z sivknim ali melisnim zeliščem dobro podrgne.

Zledenen (kristaliziran) méd

iz satovja brez poškodovanja dobiti, svetuje g. Frey v Norimberu sledeče :

Vzemi sat s strdenim medom ter pokrove celice ali piskercev odstrani, položi ga potem v posodo nalito z merzlo vodo. V 24. urah se méd tako raztopi, da se iz sata prav lahko spravi in sat popolno cel ostane. V isti vodi se lahko več satovja zaporedoma postavlja, medena voda pa potem postavi na žrjavico, da voda izhlapi ter ostane méd sam. Tudi bi se zamoglo, če je čas za to, z medeno vodo pitati. Enako naj se dá spraznjeno, pa še medeno satovje čebelam osnažiti. Tako medú nič ne zgubi in satovje celo ostane za prihodnje potrebe. Poskušnja je lahka.

Lahko izločevanje voska.

Na dno prostornega kotla se dene satovje, ktero se pokrije z nepregosto drateno mrežo. Mreža naj se obteži z železnimi palicami ter kotel z vodo nalije. Vosek se v vreli vodi stopí ter ločen od voščin na vrhu vode steka, nesnaga pa pod mrežo ostaja. Tako se dobí vosek brez truda iz voščin.

Popolno pa se vosek od voščin po tem potu naj berž ne loči, kar tudi pisatelj malo dvomi. Ostanke naj se toraj zdrobijo ter še enkrat prekuhajo.

Čebele — vojskine trume.

Leta 1642. v znani tridesetletni vojski so sovražni Švedi toplice in mesto Kisingen na Bavarskem oblegali in hudo stiskali. Pač je

imelo mesto trdno zidovje, ali brambovcev malo. Že so se sovražniki mestu toliko približali, da so ravno pod mestnem zidovjem povelja za naskok čakali. Tú pride nekomu na misel vse panje s čebelami po mestu pobrati ter jih na sovražnike pometati. Res se tako zgodí ter panjevi od vsih strani na Švede padajo. Po padcu so se panji razdrobili in čebele se kakor besne na sovražnika usule ter tako zdelovale, da je obleganje mesta popustil ter naglo odrinil.

Tako je bilo mesto rešeno hude stiske in sovražnika.

Naznanilo.

24. avgusta t. l. je umrl v Eystrupu na Hanoveranskem G. Dathe po kratki bolezni.

Bil je v mladosti učitelj, potem pa je zaradi bolehnosti učiteljstvo popustil ter le za svoje ljube čebelice živel. Bil je prav izvrsten čebelar in opazovalec čebelnega življenja. Pisal je l. 1870 knjigo: „Poduk v čebelarstvu“, ki je doživela do zdaj tri natise in je ena najboljših čebelarških knjig. Bil je skoraj na vsakem občnem zboru avstrijsko-nemških čebelarjev in veči del cenivec in presojevalec razstavljenih čebel, orodja in pridelkov.

Letos bi bil imel v Kolinu poročevati o izgledno-pravilni meri satnikov, pa smrt ga je štirinajst dni pred prehitela. Poslavljen je bil z mnogo častnimi svetinami in diplomami. Naj v miru počiva!

Letno plačó za leto 1880

so plačali sledeči častiti in spoštovani udje čebelarškega društva:

Čast. gosp.	Arzenšek Matija, župnik v Grižah	2 gld.
„	Besednjak Miha, posestnik v Komnu	1 „
„	Fakin Janes, posestnik v Skerbini	1 „
„	Hajšek Anton, župnik v Makolak	2 „
„	Grah Tomaž, nadučitelj v Št. Juriju	1 „
„	Jemeč Jernej, posestnik v Ljubljani	2 „
„	Mandele Anton, župnik v Banjiloki	2 „
„	Mašera Andrej, posestnik v Kobaridu	1 „
„	Matičič Franc, posestnik v Rakeku	1 „
„	Nosan Janez, posestnik v Ribnici	2 „
„	Pahor Štefan, vikar v Pevmi	4 „
„	Pišek Franc, posestnik v Hotinji vasi	1 „
Blg.	Urbas Leopold, uradnik v Idriji	2 „